

Arrest

nr. 159 727 van 12 januari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 19 augustus 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het besluit van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 juli 2015 tot terugwijzing.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 september 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. BUYSSE en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 22 juli 2015 in hoofde van verzoeker een besluit tot terugwijzing. Dit besluit is gemotiveerd als volgt:

“De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

Gelet op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, inzonderheid op het artikel 20, gewijzigd bij de wet van 6 mei 2009;

Overwegende dat de hierna nader bepaalde vreemdeling onderdaan is van Algerije;

Overwegende dat betrokkene zich op 17 oktober 2001 vluchteling verklaarde en dat zijn aanvraag definitief onontvankelijk werd verklaard door een beslissing van 29 november 2001 van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, beslissing hem betekend per post;
Overwegende dat betrokkene op 11 april 2007 een verzoek tot machtiging van verblijf heeft ingediend in het kader van artikel 9,3 van de wet van 15 december 1980 en dat deze aanvraag op 17 april 2008 onontvankelijk werd verklaard, beslissing hem betekend op 29 april 2008;
Overwegende dat betrokkene op 27 september 2009 een verzoek tot machtiging van verblijf heeft ingediend in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980;
Overwegende dat hij op 14 juli 2010 werd gemachtigd tot een verblijf in het Rijk van onbepaalde duur;
Overwegende dat hij zich op 5 december 2011 schuldig heeft gemaakt aan poging om opzettelijk met het oogmerk om te doden, te doden, feit waarvoor hij op 2 april 2012 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 30 maanden met uitstel van 5 jaar voor 15 maanden;
Overwegende dat hij zich tussen 27 september 2012 en 16 oktober 2012 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan verdovende middelen te hebben verkocht, te koop gesteld of afgeleverd, namelijk cocaïne, aan meerderjarige personen; aan verdovende middelen te hebben in bezit gehad of aangeschaft, namelijk cocaïne, het misdrijf een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, in staat van wettelijke herhaling, feiten waarvoor hij op 23 januari 2013 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden;
Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde heeft geschaad;
Overwegende dat het winstgevend en herhaaldelijke karakter van het misdadig gedrag van betrokkene een ernstig, reëel en actueel risico aantoonde van een nieuwe schending van de openbare orde;

BESLUIT :

Enig artikel - [O. M. A.], geboren te [...] op [...], wordt teruggewezen.

Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere toelating van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."

Dit is de bestreden maatregel.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 20, 62 en 76 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele en de materiële motiveringsplicht, van "het beginsel van behoorlijk bestuur" en van het evenredigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"1.Overeenkomstig artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna afgekort Vreemdelingenwet) dienen de administratieve beslissingen met redenen omkleed.

2.Artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen schrijven deze verplichtingen evenzeer voor. De bestuurshandelingen moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd en de opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing te grondslag liggen. Zij moet bovendien afdoende zijn. Terwijl casu dient vastgesteld te worden dat het terugwijzingsbesluit niet op een afdoende wijze werd gemotiveerd zoals ook hierna is uiteengezet.

Er wordt immers op geen enkele wijze rekening gehouden met de individuele situatie van verzoeker.

Zodat er een schending is van de materiële en formele motivatieplicht

3.Er is een schending van artikel 20 vw daar de verzoeker krachtens het Handvest de terugwijzing slechts kan bevolen worden na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen.

De werking van deze commissie, die de staatssecretaris dient bij te staan bij beslissingen over individuele dossiers, was de laatste jaren verwaterd. Dankzij het KB van 3 april 2013, waarbij de

samenstelling van de commissie wordt gewijzigd, kan zij echter ten volle haar rol spelen zeker bij ingewikkelde of gevoelige dossiers

Terwijl bij het nemen van een terugwijzingsbesluit, moet de DVZ een proportionaliteitstoets doen en rekening houden met:

- ☐ de duur van het verblijf in België,
- ☐ de leeftijd van de betrokkene,
- ☐ de gevolgen voor de betrokkene en zijn familieleden, en
- ☐ met het bestaan van banden met het land van herkomst of het ontbreken ervan

Zodat er een schending is van artikel 20 VV

4. Schending van artikel 20 Vw en Schending van de hoorplicht zoals vervat in artikel 41 van het Handvest

De kern van het afdwingen van procedurele regels in het nationale recht met betrekking tot het EU gemeenschapsrecht is vervat in de Rewe Comet formule [Johan Lindholm, *State Procedure and Union Rights, A Comparison of the European Union and the United States*, Umea University, Iustus Förlag Zweden 2007, p. 98].

“In the absence of Community rules governing the matter, it is for the domestic Legal system of each Member State to designate the courts and tribunals having jurisdiction and to lay down the detailed procedural rules governing actions for safeguarding rights which individuals derive from the direct effect of Community law. However, such rules must not be less favourable than those governing similar domestic actions, nor render virtually impossible or excessively difficult the exercise of rights conferred by Community law”. (ECJ. 33/76 Rewe-Zentralfinanz eG & rewe-Zentral AG v. Landwirtschaftskammer für das Saarland, 1976 ; ECJ 45/76 Comet BV v Produktschap voor Siergewassen

Eigen vertaling: Wanneer het Gemeenschapsrecht de materie niet behandelt, dient het eigen rechtssysteem van elk van de lidstaten de hoven en rechtbanken aan te duiden en dient zij gedetailleerde procedurele regels voor te schrijven die instaan voor de waarborg van de rechten waarop individuele personen zich kunnen beroepen op grond van de directe werking van het Gemeenschapsrecht. Echter deze regels mogen enerzijds niet minder gunstig zijn dan gelijkaardige rechten in het eigen rechtssysteem noch mogen zij de uitoefening van de rechten afgeleid uit het Gemeenschapsrecht virtueel onmogelijk of overdreven moeilijk maken.

Richtlijn 2004/83 biedt effectief processuele grondrechten voor individuen. De richtlijn verwijst naar het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en de “grondrechten” eigen aan het EU recht. Dat processuele grondrechten hier eveneens onder vallen. Overweging 10 stelt:

Deze richtlijn eerbiedigt de grondrechten en neemt de beginselen in acht die met name zijn erkend in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. In het bijzonder tracht deze richtlijn de menselijke waardigheid, en de bescherming bij verwijdering, uitzetting en uitlevering op grond van de artikelen 1, 18 en 19 van het Handvest ten volle te eerbiedigen.

Dat het begrip grondrechten duidt op de grondrechten zoals het Europees Hof van Justitie deze erkend in de rechtspraak of “grondrechten zoals zij uit de gemeenschappelijke constitutionele tradities van de lidstaten voortvloeien als beginselen van Gemeenschapsrecht”.

Het EHJ heeft reeds verschillende keren geoordeeld dat de algemene rechtsbeginselen waartoe ook de grondrechten behoren integraal deel uitmaken van het gemeenschapsrecht [Zaak 29/69 (Stauder), zaak 11/70 (IHG), zaak 4/73 (Nold), zaak 222/84 (Johnston) en zaak C-260/89 (ERT)].

Welke grondrechten juist deel uitmaken van het gemeenschapsrecht bepaalt het EHJ niet. Er bestaat geen lijst van grondrechten. Het achterliggende beginsel dat het EHJ gebruikt in zijn rechtspraak over grondrechten is de bescherming van de waarheid en de vrijheid van de menselijke persoon [Zaak C-13/94 (P.T.S.)].

Het EHJ haalt deze grondrechten en fundamentele vrijheden uit de constitutionele tradities welke aan de Lidstaten gemeen zijn [Arrest Internationale Handelsgesellschaft mbH t. Einfuhr- und Vorratstelle für Getreide und Futtermittel, zaak 11/70, 17 december 1970, jur., 1969, 419], alsook uit de internationale verklaringen inzake de bescherming van de rechten van de mens waaraan de Lidstaten hun medewerking hebben verleend of waartoe ze later zijn toegetreden [Zaak 4/73 (Nold)].

Zo heeft het EHJ al enkele keren een grondrecht uit het Internationaal Verdrag inzake Burgerlijke en Politieke Rechten als integraal deel uitmakend van het gemeenschapsrecht aanvaard [Zaak 374/87 (Orkem), zaak C-249/96 (Grant) ; (R. BARENTS en L.J. BRINKHORST, Grondlijnen van Europees recht).].

De bescherming van de grondrechten als integraal onderdeel van het gemeenschapsrecht geldt niet enkel met betrekking van de maatregelen van de EU zelf. De bescherming geldt ook voor maatregelen die de Lidstaten mogen of moeten nemen uit hoofde van het gemeenschapsrecht [E. BOOGAERTS, “Het Hof van Justitie en de toetsing van nationale wetgeving aan de communautaire grondrechten”, R.W. 1991-92, p. 1247]. Zodat in casu de Vreemdelingenwet voor zover zij handelt inzake materies die

geregeld worden door het Europees Gemeenschapsrecht waaronder het vreemdelingenrecht in overeenstemming dient te zijn met deze grondrechten.

Dat in elk geval deze grondrechten rechtstreekse werking hebben en de rechtstreekse werking ervan . Dat het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie een samenvatting vormt van deze grondrechten.

De rechtsleer stelt onder andere:

“Het Handvest voegt dus strikt genomen geen rechten toe, maar visualiseert enerzijds de bekende op neutrale wijze en expliciteert anderzijds de potentie van de het gemeenschappelijk constitutioneel erfgoed en de internationale verplichtingen van de lidstaten, onder de vorm van zogenaamde nieuwe rechten. [DESOMER, M., Het handvest van de grondrechten van de Europese, T.B.P, 2001, alf 10, p. 675, alinea 11]”

De preambule van het Handvest laat over de bedoeling ervan geen twijfel bestaan: “Onder eerbiediging van de bevoegdheden en taken van de Gemeenschap en de Unie en van het subsidiariteitsbeginsel, bevestigt dit Handvest de rechten die met name voortvloeien uit de gemeenschappelijke constitutionele verdragen, uit het EVRM, uit de door de Gemeenschap en de Raad van Europa aangenomen sociale handvesten, alsook uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en van het Europees Hof voor de rechten van de Mens.

Dat de rechten van verdediging in elk geval grondrechten zijn die gegarandeerd worden door het gemeenschapsrecht.

Bij arresten van 5 september 2014 en 26 september 2014 schorste de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) reeds een uitwijzingsbevel wegens schending van het hoorrecht.

Het hoorrecht is een algemeen beginsel van Unierecht dat lidstaten moeten respecteren als ze Unierecht toepassen. Dat beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

Verweerster moet het Handvest van de Grondrechten van de EU respecteren. Zij moeten dus ook het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht respecteren vooraleer zij een individuele beslissing nemen die in het nadeel van een vreemdeling is.

De overheid moet verzoeker ook op voorhand op de hoogte brengen van zijn voornemen en betrokkene toelaten naspeuringen te doen of eigen bewijzen te verzamelen. In ieder geval moet de verzoeker de kans krijgen om gehoord waarbij de betrokkene het recht heeft zich (op eigen kosten) te laten bijstaan door een advocaat tijdens het gehoor dat voldoende (lang) moet zijn om gehoord te kunnen worden de persoonlijke situatie.

Terwijl verzoeker niet de gelegenheid heeft gekregen de informatie waarop de overheid zich beroept te bestuderen, laat staan erover gehoord te worden.

Het Hof van Justitie stelt dat het recht om in elke procedure gehoord te worden, volgt uit:

□ haar eigen vaste rechtspraak: de eerbiediging van de rechten van de verdediging is een fundamenteel principe van het EU-recht, waarvan het recht om in elke procedure te worden gehoord integraal deel uitmaakt (Kamino International Logistics C-129/13, Mukarubega C-166/13).

□ artikelen 47 en 48 van het Handvest van de grondrechten van de EU: de EU-lidstaten moeten de rechten van verdediging en het recht op een eerlijk proces in het kader van een gerechtelijke procedure respecteren.

□ artikel 41 Handvest: de instellingen, organen en instanties van de EU moeten het recht op behoorlijk bestuur waarborgen, waaronder het recht te worden gehoord voordat een individuele maatregel wordt genomen die nadelig is voor de betrokkene.

Volgens het Hof heeft het hoorrecht tot doel:

□ de betrokkene in staat te stellen zijn standpunt en opmerkingen kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit genomen wordt dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (M. C-277/11, Mukarubega C-166/13), eventuele vergissingen te corrigeren of persoonlijke omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit genomen wordt, niet genomen wordt of dat in een bepaalde zin besloten wordt.

□ de overheid in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen (Sopropé C-349/07, Mukarubega C-166/13) en kennis te nemen van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig te onderzoeken en het besluit omstandig te motiveren (Technische Universität C-269/90, Sopropé C-349/07).

Het Hof stelt dat het hoorrecht gerespecteerd moet worden, ook al voorziet de toepasselijke wetgeving er niet uitdrukkelijk in (Sopropé C-349/07, M. C-277/11, G. en R. C-383/13). De EU-lidstaten moeten de rechten van verdediging respecteren wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het EU-recht vallen (G. en R. C-383/13).

Bij afwezigheid van EU-regels kan het nationale recht regelen onder welke voorwaarden de rechten van verdediging van moeten worden gewaarborgd, en ook welke gevolgen een schending van die rechten heeft (Mukarubega C-166/13). Maar het EU-recht stelt wel enkele basisvoorwaarden:

□ de vastgestelde maatregelen moeten dezelfde draagwijdte hebben als die voor particulieren in vergelijkbare nationaalrechtelijke situaties; en

□ de uitoefening van de door de rechtsorde van de EU verleende rechten van verdediging mogen in de praktijk niet onmogelijk of uiterst moeilijk worden gemaakt. Bij de vaststelling van procedurevoorschriften moeten de lidstaten de rechten van verdediging eerbiedigen en waarborgen.

De eerbiediging van de rechten van de verdediging is niet absoluut (Alassini C-317/08, Texdata Software C-418/11). Beperkingen op de rechten van de verdediging zijn mogelijk mits:

□ deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en

□ het nagestreefde doel geen onevenredige en onduidbare ingreep impliceert waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast.

Dit is in casu niet het geval.

De motivatie van de beslissingen waarbij enerzijds een straf met uitstel werd opgelegd en anderzijds een beperkte gevangenisstraf van 8 maand werd zelfs niet bestudeerd.

De motivatie van de beslissing is ook kaduuk daar de feitelijke en de rechtsgronden niet afdoende worden vermeld.

Conclusie

Het recht om gehoord te worden voordat een terugwijzingsbesluit wordt uitgevaardigd moet de overheid in staat stellen alle gegevens te verzamelen om met volledige kennis van zaken tot een beslissing te komen en deze beslissing afdoende te motiveren.

Het hoorrecht bestaat er ook in dat de betrokkene zijn standpunt moet kunnen weergeven over de eventuele toepassing van de uitzonderingen.

De betrokkene dient in de mogelijkheid te zijn steeds op eigen kosten beroep te doen op juridische bijstand wanneer hij gehoord wordt.

Verzoeker heeft zelfs niet de gelegenheid gehad (dus ook niet voldoende) gehoord te worden over zijn persoonlijke situatie.

De motivering is gebrekkig is daar deze motivering een terugwijzing inhoudt daar enkel gewezen wordt naar de schending van de openbare orde doch men geen rekening houdt met de andere aspecten eigen aan de persoon zijn situatie.

Prima facie blijkt er aldus een schending van de motiveringsplicht waarbij aan verzoeker bepaalde rechten werden ontnomen (zie bespreking van het eerste middel) Als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat dit de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig heeft beïnvloed. Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is in casu derhalve van toepassing en geschonden. In dit verband dient er tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/13 Vw., waarin uitdrukkelijk is voorzien dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan. Deze bepaling lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

Verzoeker verzoekt om al deze redenen de schorsing van de bestreden beslissing.

Verzoeker meent dat hij elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden, daar werkzaam is en zich nuttig dus maakt voor de Belgische samenleving, hij spreekt vloeiend Nederlands en Frans ,zijn gezondheid enz. Deze argumenten kan worden betrokken op een mogelijke schending van artikel 3 EVRM . Het niet horen van verzoeker heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk de verzoeker de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een terugwijzing een andere afloop had kunnen hebben. Een schending van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten is aanwezig. Verzoeker verzoekt de bestreden beslissing nietig te verklaren.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken rekening heeft gehouden met deze specifieke omstandigheid, dient te blijken uit de bestreden beslissing, hetgeen in casu geenszins het geval is.

De specifieke omstandigheden van elk geval, hetgeen uitdrukkelijk in de wet wordt vermeld werden niet nagezien, de leeftijd van verzoeker, diens verblijf van bijna 15 jaar geen terugkeermogelijkheden in het land van herkomst, etc.

Verzoeker meent dat Staatssecretaris de proportionaliteit en het evenwicht dient na te streven met andere fundamentele rechten.

Verzoeker is van mening dat de DVZ alle elementen in overweging dient te nemen die haar gekend zijn op het moment dat zij moet oordelen. Verzoeker voegt in haar stukken 2 stavende stukken inzake integratie en tewerkstelling.

Verzoeker meent dat er tot op heden er nog steeds geen volledig onderzoek heeft plaatsgevonden van alle nodige elementen .

Bij het onderzoek naar de specifieke omstandigheden dient de Dienst Vreemdelingenzaken het evenredigheidsbeginsel indachtig te zijn.

In de bestreden beslissing is ook een reisverbod vervat.

Uw Raad oordeelde recent het volgende in een gelijkaardig dossier:

“3.7. De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, §1, eerste lid van vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (P.B.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.)

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: ‘de richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met ‘alle omstandigheden eigen aan het geval’ en dat met het evenredigheidsbeginsel respecteert.’ (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In casu, stelt de Raad evenwel vast dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar. Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet. De Raad vindt in de bestreden beslissing noch in het administratief dossier enige afweging of onderzoek terug dat betrekking heeft op de specifieke omstandigheden van verzoeker ...

3.8. Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar een motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

Een schending dan de materiële motiveringsplicht wordt aangenomen.

Daar de bestreden beslissing in rechte één en ondeelbaar is, zodat de component inzake het inreisverbod er in rechte niet van kan worden afgesplitst, dient, nu er een gegrond middel werd aangevoerd betreffende het inreisverbod, de bestreden beslissing derhalve in haar geheel te worden vernietigd. ...”

(Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest 92 111 van 27/11/2012 in de zaak RvV 106 549/II)

Er is ook geen rekening gehouden te worden met humanitaire redenen.

“De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.”

In casu zijn dergelijke humanitaire redenen zonder enige twijfel aanwezig: verzoeker heeft zich volledig in ons geïntegreerd zijn legaal verblijf duurde bijna 15 jaar. Het was ook de reden van de regularisatie van zijn verblijfsituatie eertijds.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft nu echter geen enkele afweging gemaakt tussen het opleggen van de terugwijzing en het gekoppelde inreisverbod volgens artikel 26 Vw en de persoonlijke situatie van verzoeker, minstens blijkt een dergelijke afweging niet uit de bestreden beslissing.

De formele motiveringsplicht is geschonden. [...]”

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat administratieve beslissingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat het bestreden besluit duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan het is genomen. Verzoeker wordt zo, onder verwijzing naar artikel 20 van de Vreemdelingenwet, gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten met verbod er gedurende 10 jaar terug te keren. De determinerende redengeving hiervoor is de vaststelling dat verzoeker door zijn persoonlijke gedrag de openbare orde heeft geschaad en dat er, gelet op het winstgevendende en herhaaldelijke karakter van zijn

misdadig gedrag, een ernstig, reëel en actueel risico bestaat op een nieuwe schending van de openbare orde. Ter staving hiervan wordt gewezen op het feit dat verzoeker zich op 5 december 2011 schuldig maakte aan poging om opzettelijk met het oogmerk om te doden, te doden – feit waarvoor hij op 2 april 2012 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 30 maanden met uitstel van 5 jaar voor 15 maanden – en dat hij zich tussen 27 september en 16 oktober 2012 schuldig heeft gemaakt als dader of mededader aan het verkopen, te koop stellen of afleveren van cocaïne, en het bezit hiervan, en dit in het kader van een vereniging, in staat van wettelijke herhaling, feiten waarvoor hij op 23 januari 2013 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 8 maanden.

Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden maatregel is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). De beschouwingen van verzoeker laten de Raad ook niet toe vast te stellen dat verweerder enig nuttig, concreet element buiten beschouwing heeft gelaten of heeft vergeten te vermelden.

In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen heeft de formele motiveringsplicht niet tot gevolg dat uit een beslissing een belangenafweging of een evenredigheidstoetsing dient te blijken (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.2.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden maatregel ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 20 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het artikel 20 van de Vreemdelingenwet – waarvan toepassing wordt gemaakt in de bestreden maatregel – bepaalt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en in artikel 21 kan de Minister de vreemdeling, die niet in het Rijk gevestigd is, terugwijzen wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad of de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden zoals die door de wet zijn vastgesteld niet heeft nageleefd. In de gevallen waarbij krachtens een internationaal verdrag een dergelijke maatregel slechts mag genomen worden nadat de vreemdeling gehoord werd, mag de terugwijzing slechts bevolen worden na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. De Koning bepaalt de overige gevallen waarin de terugwijzing slechts bevolen mag worden na advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen bij een in de Ministerraad overlegd besluit. Onverminderd artikel 21, §§ 1 en 2, kan de in het Rijk gevestigde vreemdeling of de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet, wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land ernstig heeft geschaad, door de Koning uitgezet worden na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. Indien de maatregel gegrond is op de politieke activiteit van deze vreemdeling, moet over het uitzettingsbesluit in de Ministerraad beraadslaagd worden.

De terugwijzings- en de uitzettingsbesluiten moeten uitsluitend gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling en mogen niet op economische redenen berusten. Hem mag geen verwijt gemaakt worden van het gebruik dat hij overeenkomstig de wet gemaakt heeft van de vrijheid van meningsuiting of van deze van vreedzame vergadering of van vereniging.

Bij het nemen van een besluit tot uitzetting wordt rekening gehouden met de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd van de betrokkene, de gevolgen voor de betrokkene en zijn familieleden evenals met het bestaan van banden met het land van herkomst of het ontbreken ervan.

[...]”

In de bestreden maatregel wordt aangeduid dat verzoeker in het Rijk was gemachtigd tot een verblijf van onbepaalde duur in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dit gegeven vindt steun in

de stukken van het administratief dossier. Er blijkt niet, en dit wordt door verzoeker ook niet betoogd, dat hij een gevestigd vreemdeling is.

Verzoeker betoogt dat in zijn situatie de terugwijzing op grond van artikel 20 van de Vreemdelingenwet slechts kon worden bevolen na voorafgaandelijk advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen.

Artikel 20, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziet in dit verband, wat de situatie van een niet-gevestigde vreemdeling betreft, dat de terugwijzing slechts mag worden bevolen na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen *“[i]n de gevallen waarbij krachtens een internationaal verdrag een dergelijke maatregel slechts mag genomen worden nadat de vreemdeling gehoord werd”*. Met zijn betoog geeft verzoeker aan dat gelet op artikel 41 van het Handvest, dat voorziet in een hoorrecht, een voorafgaandelijk advies van de Commissie zich opdrong. De Raad stelt evenwel vast dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk volgt dat dit artikel uitsluitend is gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67). Los van de discussie of hij diende te worden gehoord voorafgaand aan de thans bestreden maatregel, waarop verder wordt ingegaan, toont verzoeker nog niet aan dat hij zich thans kan steunen op enige bepaling in een internationaal verdrag die oplegt dat verweerder pas kan overgaan tot de terugwijzing nadat de betrokkene is gehoord. Hij maakt dan ook niet aannemelijk dat in zijn situatie de terugwijzing slechts kon worden bevolen na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. Verzoeker duidt ook geen andere rechtsgrond op basis waarvan een voorafgaandelijk advies van de Commissie in casu diende te worden gevraagd.

Verzoeker refereert verder aan het gestelde in artikel 20, vierde lid van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat bij het nemen van een besluit tot terugwijzing rekening wordt gehouden met de duur van het verblijf in het Rijk, de leeftijd van de betrokkene, de gevolgen voor de betrokkene en zijn familieleden evenals het bestaan van banden met het land van herkomst of het ontbreken ervan. Hij stelt dat in het licht van deze elementen een proportionaliteitstoetsing diende te worden doorgevoerd en verweerder zulks heeft nagelaten.

De Raad stelt in dit verband allereerst vast dat verweerder in de bestreden maatregel melding maakt van het feit dat verzoeker een eerste keer zijn aanwezigheid in België kenbaar maakte in 2001 toen hij zich vluchteling verklaarde en van verzoekers geboortedatum. Verweerder gaf een overzicht van de verblijfsprocedures die verzoeker doorliep en waaruit volgt dat de asielprocedure van verzoeker een goede maand duurde en verzoeker vervolgens onregelmatig in het Rijk verbleef totdat hij op 14 juli 2010 alsnog werd gemachtigd tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk. Vervolgens wordt vastgesteld dat verzoeker zich na zijn verblijfsmachtiging zowel op 5 december 2010 als in de periode van 27 september 2012 tot 16 oktober 2012 schuldig maakte aan de stafrechtelijke feiten zoals deze door hem worden vermeld. Er wordt op duidelijke wijze aangegeven dat gelet op het feit dat verzoeker tijdens de hem toegekende verblijfsmachtiging in België de openbare orde heeft geschaad en er ook een ernstig, reëel en actueel risico is voor een nieuwe schending van de openbare orde, het noodzakelijk wordt geacht om verzoeker terug te wijzen. Er kan aldus worden aangenomen dat uit de bestreden maatregel, minstens impliciet, blijkt dat wel degelijk rekening is gehouden met de leeftijd van verzoeker en de duur van zijn verblijf in België. Verweerder weerhield op dit punt evenwel geen concrete redenen die zich vermogen te verzetten tegen de bestreden maatregel en gaf op duidelijke wijze aan dat voor hem de vrijwaring van de openbare orde primeert op verzoekers persoonlijke belangen. Hierbij werd ook aangegeven dat het verblijf van verzoeker grotendeels in illegaliteit plaatsvond en het verblijf gedekt door een verblijfsmachtiging wordt aangetast door de door verzoeker gepleegde feiten. Waar verzoeker aangeeft dat hij kan steunen op een legaal verblijf van bijna 15 jaar in België kan de Raad enkel vaststellen dat zulks geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Verzoeker geeft voor het overige niet aan familieleden te hebben op het Belgische grondgebied en evenmin dat de bestreden maatregel voor hem enig concreet gevolg – bijvoorbeeld gelet op zijn banden met België – inhoudt dat ten onrechte niet in de beoordeling is betrokken. Zoals ook blijkt uit de bestreden maatregel is verzoeker verder op achttienjarige leeftijd naar België gekomen. Hij geeft niet aan geen banden meer te hebben met zijn land van herkomst. Aldus kan niet worden vastgesteld dat verweerder op dit punt enig relevant gegeven ten onrechte niet bij zijn beoordeling heeft betrokken. Minstens blijkt niet dat verzoeker enig belang heeft bij zijn betoog op dit punt. Hij brengt geen enkel concreet, relevant gegeven aan dat van aard is de motieven van de bestreden beslissing, of de gemaakte beoordeling, te kunnen beïnvloeden en dat om deze reden ten onrechte niet in rekening is gebracht. Een louter algemene stelling dat er *“geen terugkeermogelijkheden”* zijn, zonder in dit verband enige concrete toelichting te verstrekken of enig begin van bewijs voor te leggen, kan in dit verband niet worden weerhouden.

Verzoeker stelt nog op algemene wijze dat niet blijkt dat verweerder de strafrechtelijke vonnissen “bestudeerd” heeft. De Raad stelt evenwel vast dat deze vonnissen zijn opgenomen in het administratief dossier en dat verweerder in de bestreden maatregel melding heeft gemaakt van de door verzoeker gepleegde feiten en de straf die de bevoegde strafrechter hiervoor gerechtvaardigd achtte en van het winstgevende en herhaaldelijke karakter van het misdadig gedrag dat hij hieruit afleidt. Dit algemene betoog van verzoeker toont niet aan dat verweerder in dit verband niet is uitgegaan van een correcte feitenvinding of dat hij op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen. Verzoeker brengt zelf ook geen relevante elementen aan betreffende deze gepleegde feiten die alsnog specifiek in rekening hadden moeten worden gebracht en gaat in wezen ook op geen enkele wijze concreet in op de in dit verband gemaakte beoordeling.

Ter terechtzitting benadrukt verzoeker nog dat hij in 2001 niet werd opgesloten, dat hij geen gauwdiefstal pleegde in 2009 en dat het geen “*poging moord*” betrof maar “*poging doodslag*”, zonder voorbedachtheid. Dit betoog is evenwel geen kritiek op de bestreden maatregel, nu niet kan worden vastgesteld dat in dit besluit dergelijke feiten zouden staan vermeld of bepaalde feiten in dit verband fout zouden worden vermeld.

Uit de motivering van het bestreden besluit blijkt dat wel degelijk wordt ingegaan op de individuele situatie van verzoeker en er kan niet worden vastgesteld dat enig concreet gegeven betreffende zijn persoonlijke situatie alsnog ten onrechte niet in rekening is gebracht. Verzoeker duidt ook geenszins dat er in zijn situatie sprake is van bepaalde concrete humanitaire omstandigheden. Het loutere feit dat men tijdens zijn verblijf de taal heeft geleerd en een bepaalde integratie heeft opgebouwd, wijst nog niet op een concrete humanitaire omstandigheid die zich kan verzetten tegen de bestreden maatregel.

Verzoeker citeert nog uit rechtspraak van de Raad betreffende inreisverboden opgelegd op grond van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Een concrete toelichting waarom gelet op deze rechtspraak in de thans voorliggende zaak een schending dient te worden vastgesteld, ontbreekt evenwel. De thans bestreden maatregel betreft op zich ook geen inreisverbod opgelegd op basis van voormelde wetsbepaling, doch een besluit tot terugwijzing gegrond op artikel 20 van de Vreemdelingenwet in het kader waarvan gelet op artikel 26 van deze wet automatisch een verbod op binnenkomst geldt gedurende tien jaar, behoudens opschorting of intrekking. Arresten van de Raad hebben in de continentale rechtstraditie ook geen precedentswaarde.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden maatregel is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 20 van de Vreemdelingenwet kan niet worden weerhouden.

2.2.3. Wat de ingeroepen schending van artikel 41 van het Handvest betreft, herhaalt de Raad dat uit de bewoordingen hiervan duidelijk volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67). Er blijkt aldus niet dat verzoeker zich dienstig op dit artikel kan beroepen.

2.2.4. Er kan worden aangenomen dat verzoeker zich, gelet op zijn uitvoerige uiteenzetting betreffende het hoorrecht, evenwel ook wenst te beroepen op een miskennis van dit recht als onderdeel van de rechten van verdediging en als algemeen beginsel van het Unierecht.

Daargelaten de vraag of de thans bestreden maatregel binnen de werkingssfeer van het Unierecht valt, wijst de Raad erop dat het hoorrecht inhoudt dat de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, teneinde de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Opdat verder een schending van het hoorrecht tot de nietigverklaring van het bestreden besluit kan leiden, dient vast te staan dat de procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 38).

De thans bestreden maatregel kan als een bezwarend besluit worden beschouwd in het kader waarvan het bestuur het hoorrecht diende te respecteren. Verzoeker kan ook worden gevolgd waar hij stelt dat hij niet werd gehoord voordat de bestreden maatregel werd genomen. Er kan wel worden aangenomen dat

hij, wat de door hem gepleegde feiten betreft, de mogelijkheid had in het kader van de strafprocedures waarvan melding wordt gemaakt hieromtrent zijn verweer naar voor te brengen, doch niet specifiek wat de procedure tot terugwijzing betreft.

Zoals reeds werd aangestipt dient evenwel vast te staan dat de procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Verzoeker stelt in dit verband dat hij, indien hij was gehoord, had kunnen wijzen op het feit dat hij werkzaam is en zich aldus nuttig maakt voor de samenleving, op het feit dat hij vloeiend Frans en Nederlands spreekt en op zijn gezondheid. Hij stelt dat deze elementen kunnen worden betrokken op een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. In de inventaris van de door hem bijgevoegde stukken wordt verder verwezen naar “stukken integratie”.

De Raad stelt vast dat verzoeker evenwel op geen enkele wijze aantoont dat hij werkt in België. Hij legt in dit verband geen stukken voor. Ook in het administratief dossier is hiervoor geen aanwijzing te vinden. Ook wijst geen enkel element erop dat verzoeker gezondheidsproblemen zou hebben. Niettegenstaande dat wordt verwezen naar bijgevoegde stukken betreffende de integratie kan de Raad ook slechts vaststellen dat dergelijke stukken niet zijn gevoegd. Enige nadere, concrete toelichting ontbreekt ook. Enig concreet en nuttig element dat al dan niet wijst op een mogelijk reëel risico in de zin van artikel 3 van het EVRM of dat van aard is dat het de beoordeling van het bestuur kon beïnvloeden, wordt aldus ook geenszins aangebracht. Gelet op de stukken van het dossier en zijn Algerijnse herkomst kan verder worden aangenomen dat verzoeker zowel het Frans als het Nederlands machtig is. De Raad stelt vast dat aldus evenwel nog geen element wordt aangebracht dat van aard is dat dit de gemaakte beoordeling kon beïnvloeden. Kennis van de landstalen is zo nog niet van aard dat deze op zich wijst op welbepaalde sterke banden met België of op ernstige gevolgen voor verzoeker als gevolg van de terugwijzing, dat deze een terugwijzing in de weg kunnen staan. Uit de stukken van het dossier blijkt ook reeds dat verzoeker Arabisch en Frans spreekt en inspanningen leverde om de Nederlandse taal te leren, waardoor verzoeker in wezen enkel verwijst naar inlichtingen die reeds waren opgenomen in het dossier. Verzoeker toont aldus niet aan dat hij indien gehoord nog enig concreet gegeven kon aanbrengen dat van belang kon zijn voor de strekking van de bestreden maatregel (cf. RvS 23 april 2015, nr. 11.248 (c)).

Een miskennis van het hoorrecht of van de rechten van verdediging kan niet worden weerhouden.

2.2.5. Verzoeker wijst nog op het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat voorziet dat het bestuur bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Hij stelt dat dit een individueel onderzoek noodzakelijk maakt. Daargelaten de vraag in welke mate verzoeker dienstig kan verwijzen naar deze wetsbepaling, stelt de Raad vast dat deze verplichting uiteraard maar kan gelden voor zover kan worden vastgesteld dat verzoeker een kind heeft in België, hij hier een gezins- en familieleven heeft of er sprake is van enig gezondheidsprobleem. In casu blijkt uit het administratief dossier geen enkele aanwijzing dat dit het geval zou zijn. Verzoeker zelf geeft dit in wezen ook niet aan en brengt in dit verband ook geen enkel begin van bewijs bij. Aldus kan niet worden vastgesteld dat enig individueel onderzoek in dit verband zich opdrong en blijkt ook geenszins dat verzoeker enig belang heeft bij dit onderdeel van het middel. Enige miskennis van dit wetsartikel kan aldus niet worden weerhouden.

2.2.6. Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). Verzoeker toont met zijn uiteenzetting een dergelijke kennelijke wanverhouding echter niet aan. Zoals reeds werd vastgesteld, weerhield het bestuur geen redenen betreffende verzoekers leeftijd of de duur van zijn verblijf in het Rijk die kunnen opwegen tegen het feit dat hij de openbare orde heeft geschaad en het feit dat er een ernstig, actueel en reëel risico is op een nieuwe schending van de openbare orde, en verzoeker brengt zelf in dit verband ook geen concrete elementen aan. Hij brengt evenmin concrete elementen aan die erop wijzen dat een terugkeer naar zijn land van herkomst niet mogelijk zou zijn of hij geen banden meer heeft met dit land. Verder gaat verzoeker er ten onrechte van uit dat hij een legaal verblijf in België had gedurende 15 jaar. Zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden maatregel duurde de asielpprocedure van verzoeker slechts een goede maand en werd hij vervolgens pas op 14 juli 2010 gemachtigd tot een verblijf in België. Gedurende de periode voorafgaand aan zijn verblijfsmachtiging verbleef verzoeker onregelmatig in het Rijk en kon hij geen enkele verwachting koesteren dat hij zijn leven in België vermocht te ontplooiën. Uit de motivering van de bestreden maatregel blijkt vervolgens dat verzoeker sinds hij tot

een verblijf werd gemachtigd tot tweemaal toe ernstige strafrechtelijke feiten pleegde, met name poging tot doodslag en drugsdelicten in het kader van een vereniging. Door zijn eigen handelen heeft hij aldus zijn verdere verblijf in het Rijk op de helling gezet. Verzoeker betwist in wezen ook niet dat hij de openbare orde heeft geschaad en dat er, gelet op zijn persoonlijke gedrag, een actueel, ernstig en reëel risico is op een nieuwe schending van de openbare orde. Hij beperkt er zich vervolgens toe op algemene wijze te stellen dat hij geïntegreerd is in België, doch zonder dat aldus bijzondere banden met België blijken of hij ernstige gevolgen in zijn hoofd aanhaalt. Zoals reeds aangehaald, maakt verzoeker ook geen gewag van concrete humanitaire omstandigheden. Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.2.7. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander, niet nader gededd, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend. De Raad benadrukt ook dat het aan verzoeker toekomt klaar en duidelijk te specificeren welke beginselen van behoorlijk bestuur hij geschonden acht (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

2.2.8. Verzoeker beroept zich nog op een schending van artikel 76 van de Vreemdelingenwet. Een concrete toelichting betreffende de wijze waarop de bestreden maatregel deze wetsbepaling schendt, ontbreekt evenwel. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke van de vereiste precisie, niet ontvankelijk.

2.2.9. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient verzoeker aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en of mensonterende behandelingen. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet concreet duidt op welke wijze een terugwijzing voor hem een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling tot gevolg heeft. Hij brengt in dit verband ook geen begin van bewijs aan. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.10. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden maatregel kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf januari tweeduizend zestien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS